

ČETIRI JEDNOSTRANIČINKE

PUSTINJA OSTAJE

Neka daleka zemlja. Grad usred pustinje. Palata usred grada, visoka i veličanstvena, okružena bujnim, zelenim vrtom. Na kapiji stoje crni stražari, oštre sablje vise im sa pojaseva. Dve široke ulice protežu se od stubova s leve i desne strane kapije, pune naroda svih boja i jezika. Između ove dve ulice nalazi se pijaca, šarena i bučna. Ulični muzikanti sviraju i igraju među tezgama. Rano letnje jutro.

PRVI STRAŽAR: Video sam princezu pre nekoliko trenutaka gde izlazi iz palate. Nosila je ljubičast veo koji joj je skrivao lice od znatiželjnih pogleda.

DRUGI STRAŽAR: I ja sam je video. Imala je cipele bele poput snega, smišljene za hodanje po oblacima.

PRVI PROLAZNIK: Svileni bluza naglašavala joj je grudi. Izgledala je kao polunaga boginja!

DRUGI PROLAZNIK: Vrana kosa izvirila joj iz ljubičaste marama, plešući na vetru.

PRVI MUZIKANT: Kad je prošla ovuda, lauta mi zaneme, a uši postaše gluve za sve zvuke sem njenih koraka.

DRUGI MUZIKANT: Dremao sam kad je naišla. Ali čim mi pogled pade na nju, ćemane mi zasniva neku živahnu pesmu.

PILJAR: Osetio sam nežnu jutarnju rosu u očima kad je prošla pored moje tezge. Neki mladi probisvet iskoristio je priliku da mazne par paradajza.

ZAČINDŽIJA: Ja je nisam video. Duša mi plače zbog tog! Ali moj nos znao je kad je prošla – osetio je sladak miris magnolija u njenoj kosi!

PRINCEZA stiže do izlaza iz grada. Zastaje, otpušta pratnju i pravi korak ka pustinji.

VOĐA KARAVANA: Gledajte! Eno princeze, sve u ljubičastom i s krunom na glavi! Moje je oči vide prvi put, ali osećam da će njena lepota obući jednoličnu pustinju u najlepše boje!

PRINCEZA dostojanstveno korača. Pustinja ostaje neizmenjena.

ZAVESA

IZA OGLEDALA

PETAR izlazi na scenu iz kupatila, polugo, sa peškirom oko pasa. MILICA gleda TV sa kauča. Njihov sin MEFISTOFEL (6) igra se ispod stola. PETAR je plavokos i maljavih grudi, MILICA je riđokosa i dugonoga poput gazele, a MEFISTOFEL ima crnu kosu i veoma bledo lice. Kauč, sto, polica za knjige, televizor, nekoliko slika, jedan velik prozor i vrata. Veče je.

PETAR (zbunjeno, pomalo uplašeno): Ljubavi, u kupatilu... Video sam, u kupatilu...

MILICA (ravnodušno): U kupatilu?

PETAR: Da, u ogledalu.

MILICA (i dalje gledajući televiziju): U ogledalu?

PETAR: Pogledaj me! (pogleda ga na tren, pa se okrene nazad) Je l' ti ja ličim na neko čudovište?

MILICA: Na čudovište, dragi?

PETAR: Da. Ma, pogledaj me, bre! (gleda u njega razdraženo) Jako je važno.

MILICA: Ne, ne ličiš mi na čudovište. Okej? A možda mi i ličiš kad tako nasrćeš na mene! Je l' mogu sad da gledam emisiju?

PETAR: Ne možeš, ovo je važno.

MILICA: E pa, i meni je važna ova emisija.

PETAR (odlazi do televizora i isključuje ga): Gledaj u mene, jebote! Je l' baš ništa ne umeš da uradiš bez TV-a?

MILICA: Ne psuj pred detetom! (MEFISTOFEL ne pokazuje interesovanje za njihov razgovor) Uključi TV!

PETAR: Neću! Idi u kupatilo i pogledaj se u ogledalo!

MILICA: Jebi se! (šapuće) Jesi li ti poludeo?

PETAR (šapuće): Idi u kupatilo!

MILICA ga gleda zapanjeno, ustaje, odlazi do vrata i ulazi u kupatilo. Vrisne. Izlazi brzo, zalupivši vratima za sobom. Lice joj je bledo, preplašen pogled u očima.

PETAR: Pa?

MILICA (oklevajući): Videla sam... Videla sam...

PETAR: Šta si videla?

MILICA: Videla sam jednu užasnu vešticu! Bila je grozna. Imala je kukast nos, velike uši, kosa joj je bila u haosu!

Odmiču se od vrata, zazirući od onoga što se možda krije iza njih. (Ogledala su odvratna, jer obično odražavaju samo iluziju koju o sebi gajimo.) Ali dečak ustaje, prilazi vratima, pritisne kvaku i ulazi. Oni ostaju nemi i bez pokreta. Trenutak kasnije, dečak izlazi, vraća se pod sto i nastavlja da se igra.

MILICA: Mefisto, šta se desilo?

Dečak ponovo ustaje, staje nasred sobe i počinje da se smeje, grozno i glasno. Na glavi mu dva roga. Odjednom, MILIČIN vrat i nos se izdužuju, na rukama i nogama joj izrastaju kopita, kratak rep izbija joj otpozadi, i ona se najzad pretvara u kozu. PETAR se preobražava u jarca, s dva velika roga na glavi. Cela soba se menja: kauč postaje oboreno stablo, prozor kupinov grm, iz stola i polica izrastaju grane i listovi. MEFISTOFEL otkida jedan prutić sa stola i poput pastira tera ove dve životinje ka otvorenim vratima kupatila.

ZAVESA

I ŽABA

Šajlokov gat. Sasvim zaboravljeno mesto. Sunce zalazi.

EGZOROGORGON sedi na panju, jedinom vidljivom predmetu, s izuzetkom samog EGZOROGORGONA i šaši izrasle ovde-onde. Noge su mu ispružene, ruke vise opuštene niz bokove, njišući se tamo-amo. Oči su mu širom otvorene, ali usredsređene na nešto što oko ne može da opazi.

EGZOROGORGON: Umetnost u krvi zna poprimiti najčudnovatije forme. (prestaje da njiše rukama) Ko je to rekao? (ostaje nepomičan nekoliko trenutaka, zatim počinje ponovo da njiše rukama; pauza) Trnovit je put do raja. Mogla bi se sasvim prihvatiti nada da, ako raj postoji... (zvuk grane koja se lomi; on se trgne i okreće glavu nalevo)

ŽENSKI GLAS (van scene): Haj, haj, haj... (peva, i dalje van scene) Drvoseča i žaba (ulazi KRISTIJANA, s desna) stigli mi do rita, pa su sreli kita... (ugleda EGZOROGORGONA i zastane; stoji nepomično, zainteresovano gledajući u njega)

EGZOROGORGON (gledajući nalevo): O! (okreće glavu u prethodni položaj) Vlasnik glasa bila je senka! Mora da je to bilo... (ugleda KRISTIJANU i ponovo se trgne, i dalje sedeći na panju; gledaju jedno u drugo netremice: KRISTIJANA krajnje zainteresovano, a EGZOROGORGON preplašen njenom iznenadnom pojavom; pauza) Otkud sad pa ti?

KRISTIJANA (živahno): Iz daleka i izbliza!

EGZOROGORGON (ustaje i oprezno joj prilazi; obilazi oko nje ceo krug i odmerava je od glave do pete; sumnjičavo): Gle, gle, šta to imamo ovde? Gusku koja bi da je labud, kos-pticu umesto slavuja! Kako se zoveš?

KRISTIJANA: Kristijana.

EGZOROGORGON: Ma nije valjda! Ja se zovem... (glasno kre-kre; EGZOROGORGON se trza) Šta... Šta to imaš u džepu?

KRISTIJANA (s neočekivanom strašću) Žabu! (vadi žabu iz džepa)

EGZOROGORGON (s uživanjem): Žabu! (odlaze levo, izvikujući skupa razdragano) Žaba, žaba, žaba! (izlaze sa scene) Drvoseča i žaba, stigli mi do rita, pa su sreli kita, kita, kita...

ZAVESA

TRIMURTI

Park. Trimurti (Brama, Višnu, Šiva) otelovljen u tri persone. BRAMA se ljulja na ljuljašci koja visi sa grane jednog drveta. VIŠNU sedi na klupi. ŠIVA čuča između BRAME i VIŠNUA.

BRAMA (*ljuljajući se*): Ja sam Stvoritelj!

VIŠNU: Ja sam Održavatelj!

ŠIVA: Ja sam Razaratelj!

BRAMA: Da, ali ja sam Stvoritelj!

VIŠNU: Koga briga, ja sam Održavatelj!

ŠIVA: Koješta! Ja sam Razaratelj!

BRAMA: Slušaj, bre, ja sam vas stvorio (*pokazujući kažiprstom na VIŠNUA i ŠIVU*), i tebe i tebe!

VIŠNU: Jesi, ali to je sve. Ja vas održavam (*pokazujući kažiprstom na BRAMU i ŠIVU*), i tebe i tebe!

ŠIVA: Ništa ne može da postoji ako prethodno nije razoreno. I tako mi svih mojih moći, ja ću vas i razoriti ako to poželim (*pokazujući kažiprstom na BRAMU i VIŠNUA*), i tebe i tebe!

BRAMA (*prestaje da se ljulja*): Koga ćeš ti da razoriš?

ŠIVA (*ustaje*): Tebe, brate!

VIŠNU (*ustaje*): Mene?

ŠIVA: I tebe!

BRAMA (*ustaje; ŠIVU*): A ja ću tebe rastvoriti!

VIŠNU: Koga, mene?

BRAMA: I tebe!

VIŠNU (*BRAMU*): E pa, ja ću tebe razodržati, brate!

ŠIVA: Mene?

VIŠNU: I tebe!

Pauza. Gledaju jedan drugog s mržnjom. Zatim počnu da se tuku: BRAMA udara VIŠNUA u oko, VIŠNU šutne BRAMU u stomak, ŠIVA davi BRAMU i dok se BRAMA guši udara ŠIVU u jaja, onda VIŠNU, gledajući na zdravo oko, razvali ŠIVU preko njonje, ŠIVIN nos počne da krvari, pa on onda rascopa VIŠNUOV nos, VIŠNU kaže: „Daj, oladite malo!“, ali ga BRAMA šutne u dupe, viknuvši: „Uzdravlje, brate!“, VIŠNU se razbesni pa kamenom razbije BRAMU glavu, BRAMA počne da plače, a ŠIVA kaže: „Moj je red, kurvin sine!“, i počne da davi VIŠNUA...

Zemlja je nema. Ljudi sede u blatu i, čuljeći uši, slušaju tuču. I mole se.

ZAVESA